

De leugen van de Romeinse soldaten

Hoofdstuk 97

Lieve kleinkinderen,

*Mijn moeder leerde mij vroeger, dat een leugentje om 'bestwil' best mocht.
Want zei ze: 'De wereld wil bedrogen worden.'*

Maar, als je echt ging liegen, wanneer jij je medemens door jouw leugens te kort deed, dan was het niet best! Voor de waarheid uitkomen!

*'De wierheid hat in skel lûd', heeft ze in haar leven vaak gezegd.
De waarheid heeft een scherp geluid. Een geluid dat de leugenaar niet wil horen, want dan komt **de waarheid** aan het licht.*

Pilatus zei het vroeger al: 'Wat is waarheid?' En hij ging verder met zijn leven, in een grote leugen. Heeft hij spijt gehad?

Hoeveel mensen (ook jullie en ik) kiezen in hun leven, in hun doen en laten én spreken voor de waarheid of voor de leugen? Niet kiezen, neutraal willen zijn, is ook kiezen.....!

Dit is een keuze, die wij allemaal moeten maken, elke dag weer opnieuw.

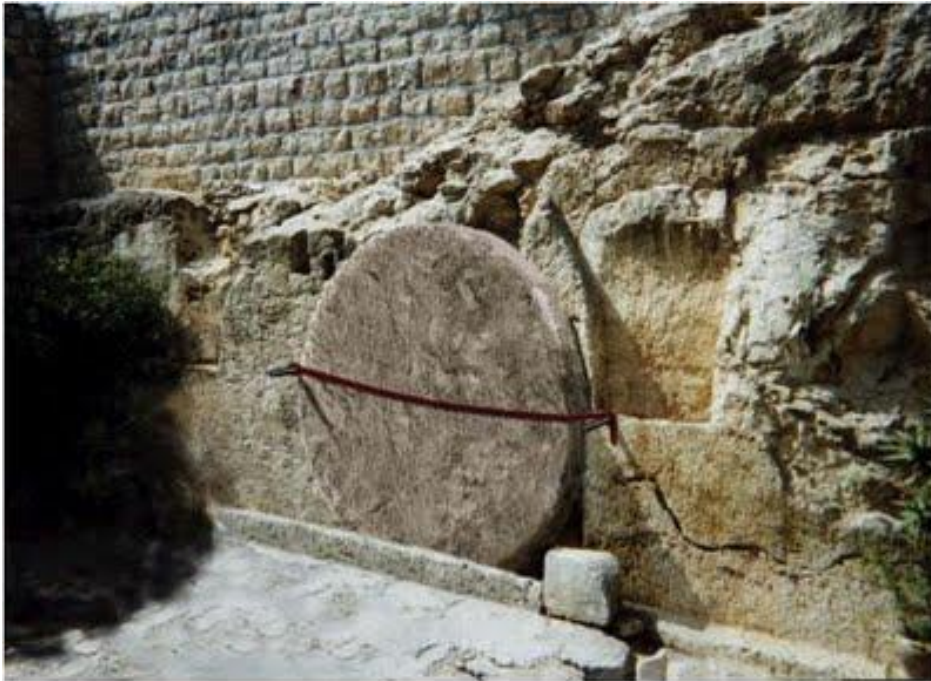
Hoofdstuk 97 - De leugen van de soldaten - Mattheüs 28 : 2 - 4
Mattheüs 28 : 11 - 15

Nu was het de nacht van de zaterdag op de zondag. De eerste haan kraaide ergens in de stad, maar het was nog donker. Nog altijd hielden de Romeinse soldaten de wacht bij het graf in de tuin van Jozef van Arimathéa. Nog altijd lag de zware steen voor de opening van het graf. Tot nu toe was er ook niets bijzonders gebeurd. Niet tijdens die eerste korte nacht en ook niet de lange stille zaterdag. Wie zou het ook durven om een aanval te plegen op het graf dat door zoveel Romeinse soldaten bewaakt werd?

De soldaten waren blij, dat het wachtlopen bij dit graf bijna voorbij was. Ook zij geloofden, zoals bijna iedereen in die tijd, dat de ziel van een overleden persoon de eerste drie dagen dicht bij het graf bleef en alle mogelijke moeite deed om weer terug te keren in het dode lichaam, dat hij verlaten had. Maar pas wanneer

het dode lichaam tot ontbinding overging en er geen hoop meer was om terug te keren, pas dan daalde de ziel af naar het dodenrijk.

Als dit waar was, en je hierin geloofde, dan dwaalde de ziel van deze overleden rabbi hier ergens rond in deze donkere tuin. Dan was hij misschien wel heel dichtbij hen, terwijl ze hem niet konden zien....

Ze huiverden, als ze hieraan dachten. Angstig keken ze steeds maar weer naar de lucht of het nu niet eindelijk licht zou worden. Overdag was alles veel gemakkelijker. Dan dacht je er gewoon niet aan. Je liep je wachtrondjes, je praatte met je collega's, je dobbelde om de tijd te doden en voordat je er erg in had, was de dag weer voorbij. Maar 's nachts, wanneer je maten sliepen en je alleen op wacht stond, dan was het minder. Je hoorde de koele nachtwind door de bladeren van de bomen ruisen, een vogel die floot, een hond die blafte en meer geluiden, die je alleen 's nachts in het donker hoorde. Geluiden die je geen naam kon geven. Je gedachten, die je niet stil kon zetten. Hier in deze tuin, dichtbij dit graf ....

Want deze Jezus, dat wist iedereen, was geen gewoon mens geweest. En een misdadiger of een rebel, dat was hij zeker niet geweest! Pilatus had niet voor niets zijn uiterste best gedaan om hem vrij te laten. En toen hij aan het kruis hing, was het midden op de dag plotseling drie uren lang donker geweest. Toen hij stierf, lang voordat het zijn tijd was, schudde en beefde de aarde. Zelfs de centurio en de kruissoldaten, waren verbijsterd geweest, terwijl die heel wat gewend waren....

En dan werd er ook nog voor waar verteld, dat Jezus tijdens zijn leven gezegd had, dat hij na drie dagen zou opstaan uit de dood. En nu was het de derde dag!

Niet te hopen, dat er nu nog wat ging gebeuren, in deze laatste uren van de nacht....

Gisteren, bij daglicht hadden ze erom gelachen, maar nu, terwijl de sterren aan de hemel fonkelden, leek niets onmogelijk. Zelfs de mannen van het Sanhedrin waren er niet gerust op geweest. Het was niet voor niets dat zij hier nu de wacht moesten houden bij het graf van Jezus. Het was waar, in Bethanië had deze Jezus een dode opgewekt, die al vier dagen in het graf had gelegen! Vier dagen....

Die mannen van het Sanhedrin waren in staat om hen nog een dag en een nacht langer wacht te laten lopen.... En in de stad was het feest.... O, die Joden!

Plotseling was het alsof de bliksem insloeg. Zojuist was de lucht nog helder en vol met sterren geweest. Maar nu? De soldaten lieten hun wapens vallen en sloegen de handen voor hun ogen. Ze beefden van angst. Toen ze hun ogen weer durfden te openen, was dat licht er nog en een engel kwam tussen de bomen door naar hen toelopen. Zijn gezicht was als de weerlicht en zijn mantel witter dan sneeuw. Tegelijkertijd schokte en beefde de grond, rotsen scheurden en krakend vielen bomen om.

De soldaten lieten zich allemaal op de grond vallen. Het leek wel of ze dood waren. De engel liep vlakbij hen langs en boog zich over het graf. Het keizerlijk zegel viel en met één beweging van zijn sterke armen beurde hij de steen van zijn plaats.

In het open graf viel het witte licht en de soldaten wisten niet hoe zij het hadden. Daar was geen dode, die overeind kwam. *Het graf was leeg!* Geen engel hoefde Jezus uit zijn doodslaap te roepen. Uit eigen kracht was Jezus opgestaan uit de dood en zij, de soldaten, hadden het niet gemerkt!

Nu was het weer stil in de tuin. De aarde schudde niet meer. De engel zat op een steen, licht en blinkend voor de donkere rots.

Hij ging niet naar de soldaten toe. Hij was dus niet gekomen om hen te doden.... Zo vlug ze durfden sprongen de soldaten overeind en pakten hun wapens. In de stilte van de tuin, hoorde je hun weghollende voetstappen. Pas in de stad, in de nog stille straten, bleven de soldaten staan. Hoe moest het nu verder met hen? Ze waren van hun wachtpost weggelopen, ze waren gevlucht! Daar stond de doodstraf op. Maar het was niet hun schuld. Geen mens van vlees en bloed kan vechten tegen geesten. Maar zouden ze geloofd worden? Ze hadden geen bewijs. Misschien was het beter om eerst maar naar de mannen van het Sanhedrin te gaan. Misschien dat die hen zouden geloven! Ze hadden toch in opdracht van hen de wacht moeten houden bij het graf van Jezus?

Als deze mannen een goed woordje voor hen bij Pilatus zouden doen, misschien viel het dan nog mee. Kwam bij, Pilatus kon toch moeilijk zestien soldaten tegelijk ter dood veroordelen? Vooral niet, nu hij eigenlijk te weinig soldaten in Jeruzalem had. Ze konden het proberen....

Weer moest Kajafas voor overleg in alle vroegte de mannen van het Sanhedrin bijeen roepen. Ernstig en bleek van schrik luisterden ze naar het verhaal van de soldaten. Dus, het graf was leeg en alle drukte was tevergeefs geweest. Straks ging het bericht door de hele stad dat de Nazarener Jezus was opgestaan uit de dood. Nu zou hij nog meer volgelingen krijgen, dan hij bij zijn leven ooit gehad had!

Maar dat *mocht* niet! Nee, dit verhaal van deze soldaten *kon* niet waar zijn. God stuurde geen boodschapper naar zulke heidense Syriërs.... Ook al was die boodschapper een engel uit de hemel, die deze soldaten met hun eigen ogen gezien hadden, dan nog konden ze niet geloven dat deze Jezus de Christus was! Het was onmogelijk dat de Messias stierf aan het kruis. *'Ieder mens die aan het hout hangt, is door God vervloekt'*, zo stond het in de wet van Mozes. Zij hielden zich aan de wet en dat verhaal van de soldaten, dat mocht *niet* wereldkundig worden gemaakt!

De soldaten moesten even buiten wachten. Toen de mannen van het Sanhedrin alles goed besproken hadden, mochten ze weer binnenkomen. Kajafas deed zelf het woord en zijn felle ogen dwongen. Als dit niet lukte, wanneer de soldaten niet mee wilden werken, dan was alles verloren. Dan zou het uit zijn met hun macht en invloed. Ze zouden zelfs bekend worden als de moordenaars van de Messias.

Kajafas knikte de soldaten vriendelijk toe. Ze hoefden niet bang te zijn, dat zij hen aan Pilatus zouden verraden. Hier waren erge fouten gemaakt, maar dat was niet anders. Ze moesten nu samenwerken om erger te voorkomen. En het was niet de schuld van de soldaten, als ze dat maar goed wisten.

Nee, het lichaam van die rabbi had verbrand moeten worden, dan was al deze ellende hun bespaard gebleven. Dat zouden zij ook tegen de stadhouder zeggen! Maar nu moesten ze eerst aan het volk denken, aan de stad en aan de tempel.

Als dit van dat lege graf bekend zou worden en dat van die engel – het was vast en zeker geen goede engel geweest – dan zou er zeker een groot oproer komen. En in ieders belang moest dat voorkomen worden. Oproer! Wie waren dan altijd het eerst aan de beurt om gedood te worden? Juist, de soldaten. Als zij nu ook een beetje mee wilden werken en gewoon in de stad gingen vertellen, dat zij afgelopen nacht geslapen hadden. En dat toen zij sliepen het lichaam gestolen was. In dat geval kon alles nog goed komen. Natuurlijk, het was niet de zuivere waarheid, maar het ging voor het goede doel. En zij, de mannen van het Sanhedrin wilden hun ook nog wel geld geven, als zij deze leugen de wereld in wilden sturen. Ja, zij zouden dan zelfs veel geld krijgen!

De soldaten hadden alles verwacht, maar dit niet. Ze waren weggelopen van hun wachtpost, waar de doodstraf opstond. In plaats dat de rechters hen veroordeelden, kregen ze zelfs geld toe, als ze deze leugens gingen vertellen! Kreeg je nu ooit hoogte van dit volk van de Joden?

Het was gewoon jammer, dat ze dit voorstel niet konden aannemen. Slapen tijdens je wacht, daar stond de doodstraf op. Misschien gebeurde dat binnenkort ook wel met hen. Ja, misschien stond dat hen te wachten. Maar daar hoefde je dan nog niet om te vragen!

‘Wij willen u wel ter wille te zijn, maar wanneer wij in de stad vertellen, dat wij tijdens onze wacht geslapen hebben, dan krijgen wij straf!’

Weer nam hogepriester Kajafas het woord: ‘Beste soldaten,’ zei hij, ‘wij weten dat jullie volgens de Romeinse krijgswetten straf verdiend hebben. Maar als wij, het volledige Sanhedrin, de hoogste rechtbank in Israël, nu eens borg voor jullie gaan staan. Wij beloven jullie dat wij met de stadhouder gaan praten. Wat zeggen jullie dan? Jullie moeten wel weten, dat deze zaak ook in het belang van Pilatus is. Ook hij wil geen oproer. Wij verzekeren jullie, dat jullie in dezen van stadhouder Pilatus niets hebben te vrezen!’

Kajafas keek de soldaten recht in het gezicht en terwijl hij hen dreigend aankeek, zei hij: ‘Jullie moeten het zelf weten. Het is één van beiden: jullie vertellen aan iedereen wat ik tegen jullie gezegd heb en dan krijgen jullie de man ook nog een flinke som geld van ons **of jullie weigeren en wij trekken onze handen van jullie af!**’

De soldaten knikten. Ook zij wisten dat deze mannen van het Sanhedrin ‘de baas’ waren over stadhouder Pilatus. Als deze vrome mannen borg konden staan voor hun leven, dan wilden zij dat onzinnige verhaal wel vertellen. En dat geld? Nee, dat mochten ze niet weigeren!

Toen ze een uurtje later weer buiten stonden, elk met een flinke som geld in hun buidel, lachten zij met een opgeruimd gevoel. Wie had dit ooit kunnen denken?

Diezelfde avond nog vertelden deze zestien soldaten in alle kroegen van Jeruzalem het verhaal van het dode lichaam van Jezus dat uit het graf gestolen was, terwijl zij sliepen. Toen ze het een paar keer verteld hadden, geloofden ze het zelf. Ook de bevolking van Jeruzalem geloofde het. Ook zij accepteerden de leugen boven de waarheid....

Maar diezelfde dag kwam de Here Jezus zelf uit de hemel om zijn leerlingen te vertellen dat Hij werkelijk was opgestaan was uit de dood.

